

Ajuntament de Capdepera

**NARRACIONS GUANYADORES CONCURS DE NARRATIVA CURTA
PLOMA DE FERRO 2014
CATEGORIA ADULTA**

El jurat d'aquesta categoria adulta 2014 va estar compost per:

ANTONI RIERA VIVES, ANTONI TUGORES

I M. ANTÒNIA MASSANET MAYOL

S'hi presentaren un total de 29 obres.

ÍNDEX

RECORDS INCÒMODES. 1r premi pàg. 2-12

Pseudònim: Teresa Peris Bonet

Xavier Vidal i Alemany

UNIFORMES. 2n premi pàg. 13-19

Pseudònim: Jeroni Llamàntol

Julià Picornell Munar

RECORDS INCÒMODES

Pseudònim: Teresa Peris Bonet

Xavier Vidal i Alemany

SEGON DIA. DIJOUS, 19 D'ABRIL

Se m'ha ficat algú dins de la memòria. Sé que sona estrany però és una afirmació que estic en curs de confirmar. No he perdut l'enteniment. Ahir vaig anar a dormir i el meu cervell funcionava perfectament. Avui m'he despertat després d'una nit difícil i alguna cosa ha canviat allà dins. Tinc bona formació científica i puc distingir entre conjectures sense base i hipòtesis de treball construïdes sobre indicis fermes. He començat a escriure el que em succeeix en aquests fulls blancs sense relligar. No vull perdre res del que m'està passant. Ni vull que quedi en un ordinador on ningú no pugui accedir si no té les meves claus. Millor que sigui negre sobre blanc i en material físic. El primer fet remarcable fou un maldecap de dimensions descomunals ahir a la matinada. Era d'una naturalesa estranya, entortolligada. Va ser unes tres hores després que hagués tancat els ulls per dormir. La intrusió al meu cervell no li va resultar fàcil a l'estrany. Notava físicament com algú se m'anava ficant, amb dificultats, memòria endins. Sis hores de dolor intens van ser el resultat del procés en què m'anava adormint i despertant. No sé com qualificar això que m'ha passat. De l'única cosa que estic certa és de què HA passat. Si una part és l'acció dolorosa d'extraure un ésser de les entranyes (jo l'he experimentat dues vegades) com es diu l'acció d'encabir-n'hi un dins del propi cos? No ho sé.

M'he despertat amb una boira espessa en el pensament. És com si el cervell em surés lentament en un líquid dens i magmàtic. Com si les idees nadessin en un cossi de sabó. Tret d'això, quan m'he llevat no tenia cap més problema físic. El meu cos s'ha alçat del llit, diria, amb una mecànica gairebé inconscient. No era cap virus ni bacteri que m'hagués atacat l'organisme. Sé que és impossible, però sento com si el cap em pesés més del que és usual. Ens acostumem a portar les parts del nostre cos en un equilibri global que no qüestionem. Per això, quan una part desentona de la simfonia dels nostres moviments, el conjunt se'n ressent de seguida. I sostinc que el cap em pesa més perquè hi tinc algú fent una feina que encara no sóc capaç d'entendre. M'he despertat sola a casa. El meu marit està de viatge, com és habitual, però no he aconseguit recordar on ha anat. No sol telefonar quan marxa a alguna

d'aquelles reunions d'informàtics amb peluts i mal vestits, aquells *hackmeetings* que són la seva vida i que el tenen ocupat tan sovint. I sempre hi ha alguna reunió de hackers amb algun títol molt aparent en alguna part del món on ell no hi pot faltar. Els nens estan de colònies. Tret de l'emboirament, em trobava bé. He fet una dutxa gairebé balsàmica, un cafè gairebé miraculós i he entrat en la normalitat gairebé quotidiana.

He anat al departament de la Universitat Autònoma de Barcelona, on treballo, com si porgués amb una ressaca culpable una festa que no he viscut. Tot a l'entorn exterior semblava normal. L'única anormalitat la portava dins de mi.

En trobar-me el doctor Taüll m'ha picat l'ullet i m'ha saludat amb un petó còmplice. M'ha preguntat:

—Recordes el congrés a Frankfurt de què et vaig parlar fa uns dies? Doncs tinc notícies excel·lents.

—Ah! Molt bé —li he contestat mentre m'enretirava els cabells de la cara amb una maniobra dilatòria. Necessitava situar el doctor Taüll en el context dels meus records. Però aquest home és una metralladora de paraules. No m'ha donat temps.

—M'han telefonat que han acceptat la nostra comunicació científica. I el millor: els seus patrocinadors financen viatge, dietes i incentius... Saps què vol dir això veritat? —diu bo i baixet, com si no volgués que ningú més se n'assabentés. Faig cara neutra, però amb tendència a l'alegria—. Només hem de confirmar el pressupost per part del nostre Departament i ja ho haurem tornat a fer! En una setmana, a menjar *chucrut* i beure pintes de mig litre! —no m'acaba d'encaixar que paguin els patrocinadors i paguem nosaltres, manllevant els diners del pressupost del laboratori: perquè pagar dues vegades? Algú hi deu sortir guanyant, però ho ha expressat amb alegria transparent. M'ha passat la mà per l'esquena en senyal de complicitat i ha començat a allunyar-se cap a la classe.

— Ah, què bé! Estàs content? —li he contestat amb una ingenuïtat desmemoriada.

— No parles en singular —ha elevat una mica la veu mentre s'allunyava amb l'iPad en una mà i una cartera de pell marró a l'altra, una contradicció que li dona un aspecte de científic del XX implantat al XXI—. Tu també ho estàs, no? És una alegria a mitges, veritat? Fins i tot més per a tu que per a mi.

No li he pogut contestar, perquè ja havia girat a l'esquerra pel passadís de parets pintades de color crema universitari. Però m'he quedat molt estranyada. No recordava cap congrés de Frankfurt. Ni tenia idea de per què jo havia d'estar contenta pel fet que no sé quins

patrocinadors paguin una morterada per l'assistència a un Congrés que financem amb fons del nostre departament. M'he quedat dubtant a la porta del meu despatx. Definitivament, he tingut la sensació que se m'havia perdut alguna cosa important perquè no he estat capaç d'interpretar el que m'havia dit. Ha estat el primer senyal d'alerta del dia. M'ha quedat clar que era un fet recent si només fa uns dies que m'ho havia comentat. I jo no he recordat res. En aquell moment ho he atribuït a un lapsus temporal. Però no és normal en mi. Al meu cap sempre ha estat tot endreçat amb una perfecció centesimal. I aleshores ha començat a no estar-ho.

He entrat al despatx i m'he assegut davant l'ordinador, a la meua taula perfectament ordenada i polida. Quan he activat la pantalla, he patit el segon sobresalt. Una nota adhesiva virtual a l'escriptori em recordava, amb la vehemència que jo solc usar, que NO havia de descuidar el regal pel Marc. La nota estava escrita ahir, l'última vegada que havia estat treballant al despatx. Al moment de llegir la nota, aquesta mena de xiclet espès i traïdor que m'inunda el cervell des que m'he despertat ha fet una estranya onada. M'he quedat mirant la frase embadalida i contrariada. He passat el dit per les vores de la nota virtual a la pantalla. He fet un esforç per contextualitzar-la. La boira s'ha fet una mica més densa. Més impenetrable. No he aconseguit recordar perquè havia de comprar-li un regal al Marc. Però recordava perfectament que era l'investigador a qui li estic dirigint la tesi. És un científic brillant, jove, actiu i d'una bellesa exuberant. La naturalesa l'ha dotat d'unes qualitats físiques a l'alçada del seu arsenal intel·lectual. I sexual... Una segona alarma s'ha disparat al meu cap: com puc haver tingut aquest pensament? Mare de Déu! Com puc recordar aquesta intimitat i no recordar per què li he de fer un regal? Ha estat aleshores que m'he posat en guàrdia. He sabut que alguna cosa s'estava descoordinant a la meua psique. I la sensació que algú ho estava fent ha tornat amb força. Tres elements ja són una mostra. L'estrany maldecap, l'oblit del professor Taüll i el motiu pel qual havia de fer-li un regal al meu investigador al càrrec. Qualsevol científic hauria vist tan clarament com jo un patró vàlid per aventurar una hipòtesi. Com a científica, em sobta que alguns records recents s'hagin alterat i altres, no. Una dada més que em fa pensar que el procés és selectiu, acurat, gairebé diria que personal. He sentit als polsos un xiuxiueig de baixa intensitat per sota de les meves deduccions. Com una capa de petroli que pesa més que l'aigua que l'acull.

Després de minuts d'infructuosa cerca entre els meus records, m'he sentit marejada. I ha estat quan he tingut la primera punxada forta. Ha estat com si una agulla prima i roent em penetrés

de punta a punta el cap. Sóc propensa a les punxades per tot el cos, sense explicació ni criteri lògic. Però no n'havia tingut mai abans cap de semblant. A continuació, sense cap relació amb la pèrdua de records del Marc, he pensat en el meu marit. La seva imatge m'ha reconfortat una mica. La punxada m'ha deixat una mica atarantada. Què m'estava passant? Com era que se m'havien començat a moure alguns records al cap? I com se n'havien evaporat d'altres? Tenia classe i no podia dedicar més temps a tractar d'esbrinar-ho, però m'he començat a preocupar de veritat. I el meu coneixement científic de la neurologia humana no m'ajuda a tranquil·litzar-me.

He fet la classe. Ha anat molt bé. Però el joc de densitats que es barregen al meu cap no ha parat. He pogut comprovar amb satisfacció que cap dels meus coneixements tècnics s'ha bellugat de lloc. Ni ha desaparegut. Qui sigui que està a la meva memòria sembla no tenir interès per l'enciclopèdia que guardo al meu cervell. Però HI HA ALGÚ allà dins. No li puc explicar a cap col·lega perquè pensaria que m'he tornat boja. I, malgrat tot, estic absolutament convençuda de la invasió.

El xiuxiueig s'ha anat transformant progressivament en un xiulet agut i sostingut. M'he tornat a asseure davant l'ordinador. He obert diversos programes i els he fet anar sense cap dificultat. Tinc la memòria sensoriomotriu perfecta. He intentat asserenar-me. He mirat al meu voltant. He recordat totes les decoracions del despatx en els darrers quinze anys, una a una, sense problema. La mecànica mental és bona i la memòria remota sembla intacta. He recordat les deu primeres frases dels meus deu llibres preferits. Començant per "Muchos años después, ante el pelotón de fusilamiento..." i acabant per "He was an old man who fished alone in a skiff in the Gulf Stream". He comprovat que els coneixements adquirits segueixen al seu lloc i que, per tant, la memòria semàntica està també intacta. He tornat a mirar la nota que em vaig deixar a l'ordinador sobre el regal del Marc. Un núvol fosc. He tornat al professor Taüll. Una cortina grisa. M'he tornat a espantar. He perdut el recer del mètode científic. L'intrús està manipulant la meva memòria episòdica. I em fa por. No ho puc evitar. He mirat la foto d'en Marc i aleshores he notat, d'una forma gairebé física, que hi faltava informació. Ha estat com un corrent sanguini d'una part a l'altra del cervell, com si un estrany estigués traginant els meus records. O els estigués amagant. O esborrant. M'he posat a tremolar. He perdut l'aplom. Un tremolor més intel·lectual que físic m'ha envaït. He tingut por a l'abisme. No és un problema mèdic. O no només. He tingut la convicció que era un problema més sentimental.

M'havia quedat paralizada quan he tornat a pensar en el meu marit. El seu record ha tingut novament un efecte balsàmic sobre la meua por. L'he recordat sortint de l'aigua a una platja de Formentera, amb aquell banyador verd que li vaig regalar. M'ha inspirat seguretat. Confiança. El meu pensament ha saltat d'ell als nens. He recordat que ara estan de colònies i els he recreat jugant a la sorra, durant les vacances de l'any passat, fent castells amb son pare. He sentit una onada de calidesa i confort. He sentit la família com una xarxa protectora. Com una casa acollidora i segura. He percebut la felicitat com un antídoto poderós al que m'estava passant. La pantalla de l'ordinador ha dringat. Ha entrat un correu del Marc que m'ha fet sortir de l'abstracció que em feia badar. Deia: "Hola, tresor. No m'hauria imaginat mai a la vida viure el que estic vivint. El que estem vivint. No vull menystenir els reptes científics que compartim. Però saps que no els puc posar per davant dels altres. Les fites només són importants en la mesura que nosaltres les omplim de significat. Saps que tenim moltes coses per celebrar però per a mi n'hi ha una que supera totes les altres. Ja saps quina és. Descompto els minuts que falten. T'espero on ja saps. Amb admiració, devoció i desig, Marc".

Amb l'última frase he tornat a tenir una punxada d'una intensitat gairebé insuportable. He hagut de tancar els ulls i agafar-me el cap amb les dues mans. Al dolor físic s'ha afegit un pànic existencial. M'han saltat les llàgrimes. No he sabut per quina de les dues causes. M'he sentit una mica grogui. De què parlava el Marc? No en tenia cap referència a la memòria que fos coherent amb el contingut d'aquell correu. I encara menys amb el to. M'he esforçat a cercar algun record coherent amb el que havia acabat de llegir. I no l'he trobat. Podria haver buscat correus anteriors però no sóc de conservar material antic. Esborro tot el que no és útil. I tot el que pot ser mal interpretat o perjudicial. He mirat la nota una altra vegada. Hauria estat segura que el Marc s'havia equivocat de destinatària si no fos per la nota virtual al meu ordinador, que VAIG ESCRIURE JO. Però no recordo en absolut una relació tan personal amb aquell científic tan brillant. Res. No tinc cap referència guardada que apunti en aquesta direcció. Aleshores m'he concentrat a buscar a consciència en la meua memòria i he notat un trasbals al cervell. Estava a punt de recordar aquella part més personal del Marc quan he sentit com s'esborrava del meu cap. No puc explicar-ho científicament però he notat que aquella part dels records desapareixia davant mateix dels meus nassos. Els tenia a tocar de la mà i un moment després només he percebut un forat gris i un maldecap intens. Aleshores han tornat la por i les llàgrimes. No he volgut fer-me més preguntes. Sabia que no tindria cap de les respostes. I formular qüestions que saps que no podràs respondre provoca una frustració profunda i existencial. Encara estava sola al despatx i ningú no m'havia vist en aquell estat. He marxat

cap a casa, m'he tancat i he desconnectat el telèfon. Necessitava estar sola, aïllada, concentrada per poder trobar una sortida a aquella situació.

M'ha vingut al cap el somriure dolç del meu marit, la cridòria dels nens a la platja de sorra fina. I he decidit dormir tan profundament com em fos possible. Necessitava desconnectar. Reparar-me. Reteixir el brodat de la memòria. Com la pols que simulava neu de les boles de plàstic que la mare tenia damunt la tele. Quan hi donaves la volta començava a nevar i, lentament, tota la neu acabava encaixant al seu lloc. He pensat que passaria el mateix amb els meus records. Sense cap argument científic. Per alguna raó, he pressentit que portaria al meu cap la calma que tant necessitava.

TERCER DIA. DIVENDRES, 20 D'ABRIL

M'acabo de despertar. Crec que el meu univers psicològic ha guanyat una mica de pau. El xiulet no ha parat. He tingut malsons que no sóc capaç de recordar. El coixí està xopat de suor. Però no hi ha dolor. No sé per què escric en aquests fulls blancs. Ni per què estic en el tercer si no hi ha un primer. Tinc el cos descansat. Sento la ment com si l'haguessin regirat. Com quan tornes a la casa dels pares després de molt de temps i han canviat els mobles de lloc. O quan et despertes d'una operació. Saps que algú t'ha posat les mans a dins del cos. No m'hi sento a disgust, però no m'abandona la sensació d'estranyesa. I no sóc capaç d'explicar cap dels processos que he viscut les darreres hores.

Em ve un cert mareig. Tinc onades al cap. Són previsibles. Coincideixen amb el pols. És com el que passa amb una cicatriu quan la mires. Sembla que tingui vida i t'expliqui que és allà per alguna cosa. Però tot això són símptomes físics. Cap lògica racional pot explicar els canvis a la meva memòria. I no m'agrada. No puc permetre que algú (sí, faig servir la paraula algú i no "alguna cosa") estigui remenant coses a la meva psique sense el meu consentiment. De cap manera. Truco a la feina. No aniré a treballar avui. És divendres. Tindrè més temps per posar-ho tot en ordre. He d'esmerçar-me a entendre el que està passant i mirar de controlar-ho. Baixo les persianes. El sol em desconcentra. M'assento al sofà del menjador. Poso música de Tangerine Dream. Em dona pau interior. Estic millor. Em relaxo. Tanco els ulls. Miro de repassar mentalment el que em va passar ahir. En sóc incapaç. NO puc reconstruir una seqüència coherent d'esdeveniments. Tinc retalls inconnexos. El xiulet interior puja de to. Em

poso la mà davant la cara. Amb els ulls tancats. M'ajuda a centrar-me. Escric a raig. Escriure m'ajuda a endreçar la realitat. Enumerar-la és classificar-la. I classificar-la implica entendre-la. Ho intentaré. Sé que he perdut records. I sé que no corresponen a habilitats mecàniques. Ni són porcions d'informació apresada. Només he perdut alguns fets de caire sentimental. Extrec la part positiva. No m'afecta a la lògica ni al raonament. No és un problema mèdic. Aleshores, COM CONY ES POT EXPLICAR? M'enfado perquè la conseqüència racional i científica és impossible. Algú està conscientment manipulant els meus records? Com ho pot fer? La lògica m'explota a la cara. Sento pesar per la impotència. Dringa el mòbil. Entra un correu. És del doctor Taüll. Em recrimina que marxés ahir abans del migdia. Que no concretéssim allò de Frankfurt. Ens hi van molts diners, diu. Indignat, afirma que li han dit que avui no aniré a la Universitat. I sap que no agafo mai el telèfon. Necessita la meua signatura com a cap del Departament per autoritzar el viatge a Alemanya. Si no contesta avui, perdrem el viatge. Els ha de confirmar l'assistència abans del migdia. Ho necessiten per tramitar tota la part econòmica amb els patrocinadors. I diu que jo l'he d'autoritzar. Sembla contrariat. Emprenyat. Diu que si no ho faig, tots dos perdrem el 'negoci' (remarca les cometes) més gran dels darrers temps. I no ho entén. Emfatitza que respecta que una científica tan brillant i tan jove (molt més que ell) sigui la directora del Departament, però que el que estic fent és intolerable i, sobretot, incompreensible. Diu que sap que no ha de dir res per correu però li és igual. Està molt enfadat i diu que a ningú li importa si dos professors de la Universitat completen el seu sou esquàlid amb ingressos extra. Siguin o no ètics o legals. No sé si és una amenaça o una súplica.

Llenço el mòbil al costat del sofà. Creuo les cames. Pujo la música. He de traure l'estrany del meu cap. Sigui el que sigui que està fent, no puc permetre que ho faci sense la meua aprovació. La meua vida és meua. Jo sóc la suma dels meus records. I seré jo qui triï el que vull conservar i el que vull esborrar. Si és que es poden esborrar els records. Em concentro a buscar els buits a la meua memòria. No en trobo. Els forats que ahir vaig descriure al paper, avui no han deixat ni rastre. El xiulet baixa de volum. La piscina espessa on neda la meua memòria sembla aigualir-se. Em sento bé. Quan més regiro, més imatges agradables se'm representen. Més Formentera. Més cales paradisiàques. Més remor de posidònia sota l'aigua. Una llenca de terra enmig de dues piscines infinites de blaus meravellósament engegadors. Una paella de peix al Mirador. Més rialles dels nens tirant-se sorra. Més tendresa a la mirada del meu marit. Més blaus inversemblants. Més tons d'aigua transparent impossibles de pintar. Salto de cop al doctor Taüll. Busco a traïció els fets recents viscuts plegats. Veig molts diners. Un acord. Un somriure còmplice. Una encaixada de mà. Tinc la impressió d'estar a punt de

recordar de què em parla. Sento una altra punxada dolorosa al cervell. Més breu. Més intensa. Em talla la respiració. Tot ha desaparegut. No en queda res. A la carpeta del doctor Taüll només queden imatges d'un home honest, respectat, científic. Només un reputat neuròleg als meus records. La punxada s'acaba. Em fa cridar bo i baixet. Amb més ràbia que mal. Passa. Rellegeixo el correu del catedràtic de Neurologia. Li contesto. No sé de què em parla, doctor. Crec que s'està confonent. I no m'agrada el to del seu correu. Dilluns parlarem amb calma. Em sento violada i no puc fer res per impedir-ho. M'estiro els cabells. Ploro. Gemego. No sé com parar aquest procés. Tinc més impotència que dolor. Només la imatge del meu marit fent-me un petó camí d'El Pilar de la Mola acaba amb tots els patiments. Només la piscina infinita de Formentera davant dels meus ulls em torna la pau. Pujo el volum de la música de Tangerine Dream.

La mar enfadada en què neda l'estrany dins del meu cap s'aquieta momentàniament. Fins que torna a vibrar el mòbil. Entra un correu del científic que tinc al càrrec i a qui li estic dirigint la tesi. Per què em deu escriure en dissabte? Es diu Marc. El correu explica que ahir et vaig estar esperant al nostre restaurant. No vas aparèixer. No tenies el mòbil operatiu. Fa més d'un dia que no em contestes els correus. Ahir et vaig veure marxar del Departament. Què et passa? On és tot el que hem construït en aquest any? Si t'has cansat de mi, el més valent seria dir-m'ho. Perquè jo encara t'estimo, acaba. Rellegeixo estranyada el correu del meu alumne. No entenc un borrall del que diu. Però m'assalta una ombra. Veig la seva imatge polida al meu cap. Tinc una vaga sospita que la tesi no és l'única cosa que hem compartit. Tinc sensacions contraposades. Ara el correu em sembla aliè i estrany; adés em resulta proper i familiar. Estic confosa, em sento erràtica i contradictòria. Em queda esme per a una darrera maniobra com la que he intentat amb el doctor Taüll. Però tinc una llunyana i tèrbola intuïció que no funcionarà. Recordo totes les imatges del Marc durant la presentació dels darrers resultats amb rates al laboratori, durant l'exposició del seu projecte de tesi al meu despatx. Extrec de la memòria la seva lògica brillant en les intervencions, les primeres pàgines de la seva tesi "El camí sentimental de la sinapsi". El veig fent de professor a la seva pròpia classe. Busco el seu cos nu, el seu alè calent. Només trobo una punxada aguda, feridora, terrible que em travessa una altra vegada el cap de part a part. I res més. Ni un rastre, ni una ombra. Res. Només és el científic a qui li estic dirigint la tesi.

Li contesto. Vostè es deu haver equivocat de destinatària, Marc (sempre parlo de vostè els meus alumnes). Aquest correu deu ser per a la seva amant i no per a mi. Dilluns parlarem de

la seva tesi perquè no sé si avança amb la diligència que li és exigible a un científic tan competent com és vostè. Sense cap raó, em sento trista, apagada. És com si m'haguessin retallat trossos de memòria que ja no podré recuperar mai més. Només em queden records agradables a la memòria. No sóc capaç d'entendre per què covo una ombra de tristor per estar plena de records feliços. Potser la tristesa la provoca que la tria no l'he feta jo. L'ha fet algú altre que m'ha profanat la intimitat i ha decidit sense el meu permís ni la meva participació. M'adormo. L'últim pensament que tinc abans d'abandonar la consciència és que la son rentarà les taques i aclarirà les ombres.

QUART DIA. DISSABTE, 21 D'ABRIL

Aquesta nit he dormit com feia temps que no dormia. He perdut el món de vista. Se m'han tancat els sentits completament. He desconnectat del món durant nou hores. Em sento radiant. Plena d'energia. Em quedo asseguda al llit. Una llum nítida entra per la finestra. Tinc gana. Tinc ganes de veure el meu marit. Tinc moltes ganes de veure els nens que arriben avui de colònies. Tinc ganes de cantar, de sortir, de córrer, de veure les fotos que s'hauran fet els nens a l'Estartit. Tinc ganes d'abraçar el meu marit i fer-li un petó. No sé per què estic escrivint aquest diari ni tinc massa ganes d'esbrinar-ho. Només sé que ho he de fer. No vull llegir el que vaig escriure, no em cal. No trobo el full de la primera anotació ni tampoc no el trobo a faltar. Em sento tan radiant que només vull mirar endavant, preparar-me per rebre la família a casa. Faré macarrons, els esperaré amb un pastís de formatge i un somriure.

Engego el telèfon. Dringa insistentment. Tinc un munt de trucades perdudes d'aquell investigador a qui li dirigeixo la tesi. I del doctor Taüll, aquell vell queixós i brillant amb qui comparteixo despatx. Els temes de feina poden esperar fins dilluns. Esborro les trucades perdudes. Em dispo a dutxar-me quan l'àlbum electrònic que tinc a la còmoda està passant les fotos de les vacances a Menorca de fa uns anys. Somric gairebé sense adonar-me'n. Recordo quan el meu marit les va fer. Portava un bigoti ridícul que es va deixar només per fer-me enrabiari. Vam riure molt aquelles vacances amb el Mehari llogat i el petit que només tenia quatre anys. Recordo l'aigua de Macarelleta com un vidre translúcid.

Sona un ping agut al telèfon. És un correu del meu marit que anuncia que estarà a casa en una hora. Se m'il·lumina el rostre. No aconsegueixo recordar on era el congrés aquesta

vegada. Vindrà content. Jo estic contenta que arribi feliç. Necessito una dutxa i un cafè. Deixo el telèfon damunt la còmoda. Em faig un bany tan relaxant que m'hi estic gairebé una hora en un estat de semiinconsciència límbica. Quan surto de la dutxa percebo el món com un lloc meravellós. Comprovo que no hi ha més activitat al mòbil i el torno a deixar damunt la còmoda. Sento com un cos estrany als pulmons. Com si alguna cosa se me n'hagués anat per l'altre cantó del coll. Esternudo amb una força imprevista. Del nas em surt propulsada una pastilla minúscula i negra, que queda gronxant-se al costat de la imatge de la cala Macarella dins de l'àlbum electrònic. Quedo perplexa. Astorada. Incapaç d'entendre-ho.

El meu marit m'abraça per darrere i em fa un petó al clatell, llarg i dolç. Se'ns il·lumina el rostre. A ell més que a mi. Molt més que a mi. Diu que el congrés ha estat molt interessant i que m'ho explicarà tot però que necessita una bona dutxa. Diu que estic molt més radiant que quan va marxar. Diu que em troba més abel·lidora, més diàfana, molt més transparent. Diu que m'estima. Molt més que quan va marxar. Es trau la roba i entra al bany. Sense saber per què, sense cap motiu racional, segueixo un impuls irrefrenable i poso la mà dins de la butxaca de fora del seu ordinador, aquella que no mira mai. Trobo un full de paper escrit. Hi posa "PRIMER DIA. DIMECRES, 18 D'ABRIL".

PRIMER DIA. DIMECRES, 18 D'ABRIL

El resultat de les proves són inequívocs. Ho serien per a un pacient normal. I molt més per a mi, una doctora de l'Institut de Neurociències, cap del departament de Neurociència de la Universitat Autònoma de Barcelona. La sinapsi falla al meu cervell. Les connexions neuronals funcionen cada vegada més intermitentment. I sé que això no millorarà, sinó que empitjorarà ràpidament. Tinc Alzheimer. O alguna malaltia cosina germana. És igual. Els científics sabem que hi ha mil variants de la degeneració neuronal. I alguna d'elles m'està atacant a mi. Amb una virulència desfermada. És com si la malaltia estigués venjant-se per la meua lluita incansable contra ella. Aquesta és la mala notícia. La bona és que he aconseguit un mètode que podria reparar els desperfectes. L'altra bona notícia és que tinc la determinació de provar-ho amb mi mateixa. He començat a escriure aquest diari perquè no sé quin resultat tindrà el sistema i vull que algú tingui informació del que estic a punt de fer. En cas que no surti bé, vull deixar constància escrita de tot.

Colze a colze amb el meu marit hem creat un petit exèrcit de *nanobots*, robots microscòpics que poden actuar coordinats, per reparar les connexions neuronals. Ell els ha programat segons les meves instruccions mèdiques i científiques. Jo he dictat què han de fer. Ell ha posat el com ho han de fer. Pot controlar-los de forma remota a través d'una connexió sense fils si hi ha problemes imprevistos. Pot supervisar el procés des del seu ordinador, estigui on estigui. Feia molt de temps que no fèiem res plegats. La distància entre nosaltres ha augmentat exponencialment en els darrers temps. Però la salut és la raó més poderosa. Uneix el que la rutina i la meravellosa imprevisibilitat de la vida separa. Encara que sigui momentàniament. Necessito confiar en ell. Els temps i els resultats mèdics diran si aquesta unió tornarà a ser com abans o no. Hem produït els *nanobots* i els hem programat de manera que s'agrupin formant una minúscula píndola negra. L'aspiraré com si fos pols per fer-la arribar als pulmons. Allà es dividiran per passar pels alvèols, entraran al torrent sanguini i arribaran al cervell com hem dissenyat amb el meu marit. Allà faran la feina, tornaran als pulmons i es reagruparan formant la píndola que expulsaré amb un esternut. Abans del reagrupament, el meu marit remotejarà el petit exèrcit des del Congrés on marxa avui mateix i comprovarà que tot el procés s'ha dut a terme segons la previsió.

Si tot és normal, els *bots* sortiran per on han entrat. Els hem programat per a que, passi el que passi, donin la instrucció que jo segueixi escrivint aquest diari. I també que esborrin tot rastre de la seva pròpia presència i de la píndola que m'hauré pres. El meu marit participa en el congrés "Nanorrobots mèdics, necessitats de futur i de seguretat". S'hi passarà tres dies. Sigui com sigui el procés, ho hauré de passar sola. I és millor així. Tots tenim secrets, coses que no cal saber mai. He d'amagar aquest full de paper per no interferir en el procés. No sé quina reacció podria provocar en mi mateixa saber el que està passant de veritat dins del meu cap. Ni com afectaria això a l'operació mèdica que hem posat en marxa. Li ficaré aquest primer full del diari a la butxaca de fora de la funda de l'ordinador, aquella que no mira mai. Així se l'emportarà amb ell i no la podré trobar. Tot està a punt. Jo estic a punt. Si tot va bé, quan torni el meu marit del congrés, els *nanobots* hauran reparat el mal que m'afecta les neurones i que està fent avançar ràpidament l'Alzheimer al meu sistema neuronal. Estic a punt d'obrir la porta de la meva memòria a un escamot de robots capitanejats pel meu marit. El que passarà allà dins, només ell i els seus efectius ho sabran. Jo només coneixeré el resultat final. Sols m'assetja un dubte: què farà el meu marit amb els meus records? Quin sentiment li guiarà les passes allà dins quan s'hi trobi coses que no li agradin? L'amor o la venjança?

UNIFORMES

Pseudònim: Jeroni Llamàntol

Julià Picornell Munar

Són les tres i mitja de la matinada. Només han passat cinc minuts d'ençà de l'últim cop en què he alçat la vista cap al rellotge. I serà vera que no passen; no hi ha manera. No s'atura d'entrar gent, tothom gat. Ara ja tant se val, només té que el cansament passa factura, com se sol dir. A veure, la llista de comandes com està? Quatre més de completes, una sense formatge i una sense ceba; tres de porc amb salsa barbacoa; dues de pollastre (una de les quals sense maonesa). Anem per feines.

On putes he deixat el pedaç? Si no me'l pas per la cara assaonaré la carn amb la suor.

Es pot saber qui controla l'aire condicionat aquí? Em té fart el discursset que fa sempre el cap. "Són normes de la casa. Ve ordenat des de dalt. No podem canviar-ho. Hi ha uns mínims i uns màxims, i ja ho tenim al mínim".

Quina forma de parlar que té, més pusil·làtime impossible. Embambat a les totes.

No serveix per a aquesta feina. Devia conèixer *qualcú*. Més ben dit, son pare devia conèixer *qualcú*. No tendries res per al meu al·lot? És ben hora que comenci a guanyar-ne de frescos. Ho farem anar bé, li devien haver dit, amb aquell no-sé-què tan de màfia siciliana. Un vespre convidats al seu prostíbul i tot arreglat. Què et dec, de les putes? Aquesta ucraïnesa és una mala bèstia; no sabia que el cos humà estigués preparat per a gaudir tant. I el pare del supervisor, que sap tornar els favors, devia haver dit aquella frase màgica: està tot pagat; però pensa en el meu fill... I ja el tens aquí al davant amb el seu polo blau, distintiu, com qui diu: som millor que vosaltres, empleats de merda, guarda de *noningús*; amb el vostre polo vermell no em suscitau ni llàstima.

Volta a aquestes quatre de vedella. Perfecte. Aquesta merda processada no vull ni saber de què es fa. Si tiràs damunt la planxa unes albarques de sola d'auto crec que farien més gola. A veure, la fregidora: mel. El pollastre: a punt.

Qui t'ho havia de dir, Miquel? Quatre anys de llicenciatura, i acabes a un McDonalds. Bravo. Tampoc passa res, a veure si ens entenem; els de la meva promoció que fan feines relacionades amb la carrera són dos o tres, no més. Però presentar-se al

pròxim sopar d'exalumnes d'aquella *suerte*... Si tenc sort i ningú em veu fent feina o amb l'uniforme posat podria inventar-me una excusa més o menys creïble: he passat mig any a Costa Rica, duent trulls dels hotels i, sincerament, un espectacle. Les mulates d'allà són molt dolces, com si fossin padrines; vull dir que són molt atentes i sol·lícites, disposades a satisfer les necessitats d'un, i amb unes anques més fortes que el ferro.

Fins i tot hauria de tenir mig preparada alguna anècdota —d'índole sexual, per suposat—, per contar mentre féssim el rebentat.

Havia acabat un vespre tard. Tard no, tardíssim. Amb això que tornava a l'habitació i quan hi vaig entrar hi vaig trobar una joveneta del servei (bones mames, bones cuixes, bons llavis) que la feia neta. *Buenos días, señor Miguel, debe de estar muy cansado. No más hago la cama y no le molesto, ya me toca pausa para merendar. Amb això que li dic: Tranquila, Guadalupe. La cama no hace falta hacerla porque durará hecha muy poco, y merendar... —abaixant-me els calçons— aquí tienes la merienda!*

Puc imaginar-me les colzades còmplices dels companys, esclafint de riure, envejosos. Era un fals succeït que s'havia de contar al marge de les companyes, per allò del masclisme i tots aquests formalismes socials. En petit comitè.

Potser em convendria anar a Youtube per veure i sobretot escoltar com parlen les costa-riquenyas, perquè així, a la seca, només em sortiria un accent cubà. O senzillament podia dir, si és que algú volia filar més prim, que la tal Guadalupe havia emigrat de Cuba. Però a Cuba hi devia haver Guadalupe? Potser valia més una María Elena o per l'estil.

Tot això perquè després algú no em digués: et vaig veure vestit de McDonalds un dia...

Llestes les comandes. Falta muntar les hamburgueses. A veure com estan les patates. Uep, convendria abocar-hi una saca o dues més. Algú pot fer-ho? Més patates! Gràcies, Lara. Algú —de tota aquesta tropa— que és aquí per fer feina. És curra, però amb aquests uniformes fa mal fantasiejar. Farien que la mateixa Scarlett Johansson semblàs el paradigma de l'antisexy. Un dia, si escau, li he de demanar per anar al cine. A més, sembla molt bona nina. Forastera, però què té més! Després d'acabar fent feina aquí no crec que cap altra cosa faci sentir mon pare més deshonorat. A més, aquell mentre estigui bona i li pugui mirar el pitam durant els dinars familiars, dirà amén a tot.

Quina poca gratitud que brinda aquesta feina. Almenys els clients s'ho mengen de gust, això sí; però qualsevol persona en aquelles avançades condicions d'alcoholització ho faria. Quants dels que hi vénen deuen acabar vomitant?

Mare de Déu! Les quatre manco cinc! Buf, avui sí que se m'ha fet feixuc. Els minuts

passaven lents, més aferradissos que aquestes rajoles. Sort que no em toca fregar a mi. Hala, senyors, jo me'n vaig cap a cases. Em convé partir sense avisar aquell sapastre, que sinó encara em *proposarà* d'allargar el torn. Que s'hi posi ell, que n'ha feta poca.

No hi ha moros a la costa. Per aquí bé i... Ja quasi ho tenc.

Merda!

Ah! Merda i més merda! D'on putes em surt ara?

Està fet de mi.

—Miquel, podries quedar una mica més?

Que se suposa que he de contestar-li?

—Fins a acabar amb els que hi ha aquí dins. Vaig a tancar però hauríem d'atendre els que ja són aquí. Només serà mitja hora més, com a molt.

Em cago en el supervisor. Li diré que sí —tenc altre remei?— però primer sortiré a fumar, això que no ho provi de qüestionar.

Oh, senyor! El fum d'aquest cigarret és beneït! Va, entra; entra i penetra'm els alvèols. Tenc fam de nicotina. Ostres, na Lara també surt a fumar, deixaré d'estremir-me i de fer carusses de plaer, que es pensarà que som un ionqui o un degenerat. N'hi oferiré un. I aquests policies, no tenen altres feines que fer el betzol amb aquests adolescents?

Bon Jesús, quina murga; cada vespre igual. I aquest orat que m'han encolomat té més en comú amb els mateixos *hooligans* que amb un agent de l'ordre. Tranquil, home, tranquil. No cridis tant, que no arreglaràs res; sempre cridaran més que tu. Ara comença a sempentejar, també té collons. Si encara li hauré de dir, per enèsim dia.

—*Manolo, no te emociones. ¡Va, tranquilo!*

Com parlar amb una paret. És més mal que un nin petit. No ho veu que així no aclarirà res? Se li tiraran a damunt, això passarà. Després riurem; em tocarà fer el número, demanar reforços, que ell expliqui *la seva versió*, vés a saber si farà falta que vengui l'ambulància per cosir-li un trau de no res a la cella —merescut a més no poder—. I jo a donar-li la raó. “No hem pogut fer-hi res, s'han posat molt violents”. Curt ets Joan: curt! Encara té raó la meva dona. Val més que comenci a moure papers per a la prejubilació i per avall. Ja no tenc edat per a aquests remenats. Els dimecres anirem a Sineu a fer uns *callos* i a mercadejar dos animals. Compraré una guàtlera per al nét i ella

s'esplaiarà regatejant amb els negrets per comprar una cartera o dos jerseis una mica més barats.

Trenta-sis anys de servei i m'endossen aquest mort?

Joan, confiam que la teva valuosíssima experiència ajudarà a fer d'aquest jove un agent honrat com tu. Sabem que la teva trajectòria t'avalua, no siguis tan humil. Ho deixam en les teves mans.

Oh, Mare de Déu de Lluc; honrat, deien. Aquest al·lot fa cara d'haver esnifat més coca de la que jo hagi confiscat en tota la meva carrera. M'espera un bon estiu, amb aquest *pájaro*.

Ep, la centraleta. A veure què hi ha de nou.

Jove ensangonat al carrer Marina. No hi ha cap baralla. Possible cas de *balconing*.

Au idò, en marxa. No li diré res, al gorà. En jo pujar al cotxe que faci el cap viu. Pos la sirena? No, si no hi ha tocs crec que no farà falta. Llestos. Ai, Manolito, has fet via a amollar.

—¿*Qué pasa, jefe?*

Si no fessis el boiano ho hauries sentit. Saps si estiguéssim una mica pel que hem d'estar i no féssim beneitures, si ens hi aniria de bé.

—*Otro de un balcón, esto pasa.*

Em convé prendre per aquí dalt, que si entram a l'avinguda de Punta Balena estarem una hora a passar i qui sap si sortirem amb un retrovisor manco. A veure... És contra direcció? Bé, tot sigui per la causa. Un que fa llums. Sí, ja ho sé que vaig en direcció contrària, bosses! Alerta que no boti i et registri; no en faràs tants, no, de llumets.

Ep! Quasi em fuig del cap. He de cridar el marieta aquell del diari, que vengui a fer-hi dues fotos. Si no faig via ho sabrà per algú altre i ja no em tocarà la pessigadeta de rigor... Honrat, em deia el comissari. Sí que ho som, d'honrat, però amb aquesta mееerda de sou que em pagau fa mal viure. Fa bon parlar d'honradesa i d'exemplaritat, això sí, assegut a una cadira giratòria, amb una secretària joveneta que prepara els cafès: "Anul·la la cita de les dotze, m'ha sorgit un imprevist", o "Avui no em passis cap telefonada, estic molt atabalat". Cago en... Aquest país hauria de canviar el seu lema per "Visca la burocràcia". Que sortís a totes les banderes i escuts, fins i tot, si un dia posen lletra a l'himne, trobar-hi un lloc. Fa bon rimar-ho, per exemple amb democràcia. La llàstima és que no rimi amb diarrea.

Au, som arribats. L'ambulància ja hi és, perfecte; menys haurem de trullar. *Bonito, todo me parece bonito. Bonita mañana, bonito lugar, bonita la cama, que bien se ve el*

mar... Ja la tenc aferrada. La veritat és que és estúpida però fa una setmana que em sona dins el cap. *Bonito, todo me parece bonito*. Ups. Mala ferida aquest jove. Pareix que hagin mort un porc de sang que hi ha en terra. A veure els de l'ambulància què diuen. És viu.

En coma, buf.

Se l'han d'endur.

—A veure, haureu d'esperar un segon a partir —només em faltaria aquesta, ara, que se l'enduguin. Una foto d'un bassiot de sang no es paga igual que la d'un pelacanyes ajagut a la camilla amb el *suero* penjant, i la mascareta d'oxigen i tot això—. He de comprovar unes dades i tot d'una podreu anar-vos-en.

Ara arriba aquell bergant. Just a temps. Venga, fes les fotos.

Perfecte.

Mira'm als ulls. Ja saps què vull dir. Aquesta mirada significa ja passarem comptes.

Ho tens?

Aquesta alçada de celles vol dir que ho té.

—Està tot correcte, podeu partir. Que hi hagi sort.

Nosaltres també hauríem de continuar. Quina hora s'ha fet? Bé, falta poc. Una darrera passadeta per davant la mar i a jeure.

Quina gana. Potser abans m'aturi al forn a fer una brutor. Dolç o salat? Mmm... Ja ho veurem. Comença a clarejar per llevant.

Aquest mosso meu no s'atura de piular. No sé com té temps d'alenyar, entre i entre. Tip i tap, tip i tap, xep-a-xep, xep-a-xep. Que si la prima de risc o els *minijobs*, l'economia submergida i la mare que la va parir. Totes aquestes tertúlies pseudointel·lectuals de la tele han fet més mal que deu Grans Hermanos junts. Com a mínim abans els soquets com aquest només arribaven a “en Lorenzo és boníssim”, “n'Alonso enguany no té cotxe”, “el Madrid no farà res”. L'esport sí que és un tema frívol, però que parlin de macroeconomia sense tenir-ne ni idea m'emprenya ferm. Només vomiten el que han sentit per la tele, i a més ho fan malament. Els temps bons han quedat enrere. Amb en Llopis sí que era divertit. Bon *balearico*, en Llopis. Per on deu parar? L'hauria d'afinar, potser en començar la temporada podríem anar un dia a veure l'Atlètic i recordar vells temps.

Redell! Les nigerianes, també se'n van a Son Dòrmer. Segur que han fet calaix anit. Quines anques, tu, aquesta negrota: deu poder estrènyer pernys amb el cul. Em somriu i tot... El desastre que et faria, morena, ho saps bé tu.

Els de fer net ja s'hi han posat. A veure si hi torna a ésser aquella agranadora rossa, malcarada però morbosa. Crec que és aquella d'allà enfora. Ai, aquests ulls em

van a la puta. Crec que sí... Ho és. Passaré arran per mirar-la i cap al quarter que hi falta gent.

A mi també em podries fer net, sé que t'agraden els homes d'uniforme...

Un altre dia torna a passar aquell vell verd. Normal que passin desgràcies, ja ho dic jo. Si els policies són així, com han d'ésser els delinqüents? Em repugnes, puta vell. No m'ho veus a la cara? Aquests grans que m'han sortit són d'oi que em fas.

Per cert, m'ho hauria d'anar a mirar. Tenc un retard de devuit dies, i aquests granissons em fan mala espina. Només em faltaria aquesta ara. No puc surar un altre infant, jo, de cap manera. I aquella llei de l'avort ja l'han posada? Hauria de mirar-ho ja. Sinó malament rai. El meu homenet només és bo per sembrar llavors, perquè d'educar-los, zero, i de trobar una feina per surar-los ni en parlem.

Un consolador?! Qui putes tira un consolador enmig de la platja?! Han d'estar ben ferits. Si ara no passàs jo i l'enretiràs, què feim? Demà dos al·lotets mentre fan un castell: Mamà, mamà, mira què hem trobat!

Està mostós... ple d'arena aferrada. Al poal. Una cosa més per contar.

Si mon pare m'hagués vist, vestida amb aquesta granota, armada amb una granera, s'hauria mort de cop.

Mon paret.

Ja fa sis anys que va partir. Com passa el temps.

Com a mínim conegué la seva néta; li donava vida, era l'única cosa que el feia somriure, d'ençà que ma mare...

Cartera. A veure... Buida. Poal.

Aquesta calitja que fa no anima gaire. Tornarà a ésser feixuc avui. La mar en calma, el sol que surt, i jo travessant la platja. Si algú només ho sentís, sense veure'm, encara semblaria que som de vacances: "Avui he vist sortir el sol, mentre caminava per la platja, davant la mar, que era una bassa d'oli". "Quina enveja, tu!". Vos ho canviï ara mateix.

Ampolla de vodka. Ampolla de ginebra. Ampolla de rom.

Bona festa degueren fer aquests...

Tassons de plàstic, llaunes de refrescs, una sabata?

Poal.

Com m'agrada intercalar-hi una ve baixa. Ho fa sonar més contundent: *poval*.

Un mòbil! Què putes mòbil: un Iphone! Sí, sí, sí! A veure quin model... No m'ho puc creure! Un Iphone 5!!! Això em salva el mes! Crec que, sí és lliure, el podré vendre per uns cinc-cents euros, així que els quatre-cents de la hipoteca ja estan resolts. Això, pensant que el mes que ve la nina comença l'escola i entre llibres i material tocarà amollar-ne un parell... Ja veurem. Massa bé! Ara només falta que em renovin i seré la dona més feliç del món! Apagat, i ben amagadet als sostenidors. Segur que qui l'hagi perdut en podrà comprar un altre demà mateix. Deu ésser fill d'un magnat o alguna cosa per l'estil. Que el bombin.

Com cansa caminar per l'arena. I arrossegar aquest poal ni en parlem.

En arribar he de pensar a treure el bacallà del congelador per demà fer la paella. Abans m'hauria d'aturar a comprar alguna cosa per dinar. No crec que la meva germana tenguí res armat; li haurà vengut just controlar la nina. Bé, no té per què. Es duen prou bé.

Per celebrar aquest extra potser podria aturar-me a cercar dos pollastres rostits i dues bosses de 007; la meva filla pegarà bots d'alegria! Vés idò, només faltaria. Avui ens mereixem un petit luxe, què vols dir!

I aquest quissó? Quina coseta més aguda. Hola, petitó, d'on has fugit, eh? Vas tot solet?

No, i em ve al darrere... Petit. Fuig, no et puc cuidar, jo.

Li ve just caminar. Potser me n'hauria de fer càrrec uns dies i dur-lo a un centre d'acollida.

Aquest kebab mig rosegat del poal podrà servir. Au, menja.

I tot aquest embalum? Se'n deu haver anat en pèl aquest? Uns calçons blaus. Ah, no, dos. Dos calçons. I davall dues camisetes. No, són polos. Duen el símbol de McDonalds. A veure... Hi ha una parella dins l'aigua. Estan ben aferradets. Bé per ells. Supòs que aquests uniformes deuen ésser seus.

Venga, menut, anem cap a cases.